

V radostnom očakávaní Krista

Dovoliť Božej láske, aby sa nás dotýkala, dovoliť Kristovi, aby na nás hľadel: nádej pred nami otvára nový svet, pretože sa zakladá na tom, čo v nás chce Boh vykonať.

23.04.2019

Čo robí život cenným? Čo robí *môj* život cenným? V súčasnom svete sa odpoveď na túto otázku točí okolo dvoch pólov: okolo úspechu, ktorý je človek schopný dosiahnuť, a okolo mienky, ktorú o ňom majú ostatní.

Tieto otázky rozhodne nie sú nijako bezvýznamné: mienka druhých má dopad na rodinný, spoločenský i pracovný život; a úspech je logickým očakávaním našich snažení. Nikto sa nepúšťa do práce s cieľom mať neúspech. V živote ale občas k malým, alebo väčším prehrám dochádza, a tiež sa stáva, že si o nás ostatní vytvárajú takú mienku, v ktorej sa ani nespoznávame.

Skúsenosť s neúspechom, zdiskreditovaním, vedomím vlastnej neschopnosti – nie len v pracovnej oblasti, ale aj v snahe žiť kresťanským životom – môže v človeku vyvolať skleslosť, malomyselnosť a napokon aj beznádej. V súčasnosti panuje viac ako kedykoľvek predtým silný tlak, ktorý nás núti k všestrannému úspechu, niekým *byť*, alebo aspoň zdanlivo niekým *byť*. Reflektory sú viac zamerané na to, čo všetko človek dokáže, než na to, kým je – dieťaťom,

matkou, bratom, starou mamou. Preto sme dnes citlivejší na prehry, ktoré so sebou život obyčajne prináša: neúspechy, ktoré sa predtým riešili a znášali statočne, dnes často už v ranom veku spôsobujú hlboký smútok a sklamanie. Je vôbec možné „radovať sa v nádeji“ (Rim 12, 12) v tak náročnom svete plnom dezilúzie, ako hovoril svätý Pavol?

Vo svojom februárovom liste zameriava prelát Opus Dei svoj pohľad na jedinú skutočne jasnú odpoveď na túto otázku; táto odpoveď znie rozhodné*áno*. „Daj Pane, nech s vierou v tvoju lásku žijeme každý deň so stále novou láskou v radostnej nádeji.“¹ Azda sa beznádej nemusí vždy zdať celkom nezmyselná, je to tak len preto, že človek zatvára oči pred Božou Láskou a jeho neustálou prítomnosťou: „Je teda kresťanská nádej pevná, preto *neklame* (...). Nie je založená na tom, čo môžeme

urobiť alebo čím môžeme byť, ba ani na tom, v čo môžeme veriť. Jej základ, teda základ kresťanskej nádeje, je najvernejší a najistejší aký môže byť, totiž láska, ktorú Boh sám prechováva ku každému z nás. Je ľahké povedať: Boh nás miluje. Všetci to hovoríme. Ale (...) je každý z nás schopný povedať, že si je istý tým, že ho Boh má rád? Nie je také ľahké povedať to. Ale je to pravda.“²

Velká nádej

Svätý Josemaría sa vo svojich kázňach a rozhovoroch často zameral na život prvých kresťanov. Viera pre neho bola skôr než predkladanou náukou či vzorom života, darom nového života: Darom Ducha Svätého, ktorý im bol vliaty do duší po Kristovom zmŕtvychvstaní. Viera v Boha bola pre prvých kresťanov záležitosťou prežívania a nie iba intelektuálneho priľnutia: Boh bol niekým reálne prítomným v

ich srdciach. Svätý Pavol napísal veriacim z Efezu o ich živote pred tým, než spoznali evanjelium: „...a že ste boli v tom čase bez Krista, vylúčení zo spoločenstva s Izraelom, cudzí zmluvám zaslúbenia, bez nádeje a bez Boha na svete.“ (Ef 2,12). S vierou sa im naopak dostalo nádeje, nádeje, ktorá neklame, pretože „Božia láska je nám vliata do srdca skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5,5).

Ani po dvadsiatich storočiach nás Boh neprestáva volať k tejto „velkej nádeji“, ktorá všetky ostatné nádeje a sklamanie relativizuje. „Potrebujeme menšie a väčšie nádeje, ktoré nás deň čo deň udržujú pri živote. Tieto nádeje ale nestačia, ak chýba veľká nádej – ktorá musí presahovať všetko ostatné. A takou nádejou môže byť len Boh, ktorý zahrňa celok a ktorý nám môže predložiť a darovať to, čo my sami nie sme schopní dosiahnuť.“³

Je dobré zamyslieť sa nad tým, či sme si *nezvykli* na Boha, ktorý zachraňuje – Boha, ktorý nás prichádza naplniť nádejou – natoľko, že v tom niekedy vidíme len nejakú myšlienku, ktorá nemá skutočný dopad na náš život. Kríž, ktorý sa v očiach tých, ktorí dúfali v Ježiša, javil ako veľká prehra, sa zmŕtvychvstaním premenil na najzásadnejšie víťazstvo v dejinách. Najzásadnejším preto, že nejde o úspech týkajúci sa iba Ježiša: s ním víťazíme všetci. „A to je víťazstvo, ktoré premohlo svet: naša viera v Zmŕtvychvstalého“ (1 Jn5,4). Učeníci z Emauzsa s ľútosťou pozerali na minulosť. „My sme dúfali,“ (Lk 24,21) hovorili: neverili, že Ježiš išiel s nimi, že pred nimi otváral úžasnú budúcnosť navzdory všetkým ďalším sklamaniam. „Rozdúchaj svoju vieru – Kristus nie je postavou z minulosti. Nie je spomienkou stratenou v dejinách. On žije!: „Jesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!“ –

hovorí svätý Pavol – Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky!“⁴

Dovoliť Božej láske, aby sa nás dotýkala

Svätý Pavol takto popisoval základ kresťanského života: „Spolu s Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Avšak tento život v tele žijem vo viere v Božieho Syna, pretože on ma miloval a obetoval sa za mňa“ (Gal 2,19-20). Pre apoštola spočíva kresťanstvo predovšetkým v pravde, že Kristus za nás zomrel, vstal z mŕtvych a z neba zoslal do našich srdc svojho Ducha Svätého, ktorý nás premieňa a otvára nám oči pre nový život. „Koho sa dotkla láska, začína tušiť, čo to vlastne je „život“. Začína tušiť, čo znamená slovo nádej.“⁵ Podobne ako Samaritánke, Márii Magdaléne, Nikodémovi, Dimasovi a učeníkom z Emauz, aj nám Ježiš dáva nový spôsob pohľadu: pohľadu na nás

samých, na druhých, na Boha. Iba prostredníctvom tohoto nového pohľadu, ktorý nám Boh dáva, nadobúda zmysel úsilie o zlepšenie i snaha napodobňovať ho: samo o sebe by to všetko bola len „márnosť“ (Kaz 2,11).

Svojou smrťou na kríži „pre nás ľudí a pre našu spásu,“⁶ nás Kristus vyslobodil zo vzťahu k Bohu zameraného na negatívne predpisy a obmedzenia pre život tvorený Láskou: „a obliekli ste si nového (človeka), ktorý sa obnovuje, aby nadobudol poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril. (Kol 3,10)

Ide teda o to, *spoznať* Božiu Lásku a *dovoliť* jej, aby sa nás dotkla, aby sme mohli na základe tejto skúsenosti znovu vykročiť po ceste svätosti. To najdôležitejšie je nájsť Boha a nechať sa ním premeniť. Prelát Opus Dei to pripomenul krátko po svojom zvolení: „Aké priority nám medzi

tolkými závermi, ku ktorým Kongres prišiel, v tomto historickom okamihu sveta, cirkvi a Diela Pán predkladá? Odpoveď je jasná: na prvom mieste dbať s citlivosťou zamilovaných ľudí o spojenie s Bohom vychádzajúcu z kontemplovania Ježiša Krista, tváre Otcovho milosrdenstva. Vždy bude platiť program sv. Josemaríu: Hľadaj Krista, nachádzaj Krista, miluj Krista.“⁷ Cez spojenie s Bohom môžeme žiť životom, ktorý nám On ponúka. Hľadať Kristovu tvár a dovoliť Mu, aby na nás hľadel, je nádhernou cestou vedúcou k prehĺbeniu života Lásky.

Dovoliť Kristovi, aby na nás hľadel

Ježiš Kristus je tvárou Božieho milosrdenstva, pretože v Ňom sa nám Boh prihovára našim jazykom: jazykom, ktorý vychádza v ústrety smädu po láske, ktorý sa vymyká všetkému, čo On sám do nás vložil. „A ty (...) si niekedy na sebe pocítil

pohľad nekonečnej lásky, ktorá ti aj napriek všetkým tvojim hriechom, obmedzeniam a sklamaniam stále verí a hľadá na tvoj život s nádejou? Si si vedomý hodnoty, ktorú máš pred Bohom, ktorý ti z lásky dal všetko? Ako učí svätý Pavol, „Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme ešte boli hriešnikmi“ (Rim 5,8). Rozumieme však naozaj sile týchto slov?“⁸

Ak chceme objaviť Ježišovu tvár, mali by sme ísť cestou adorácie a kontemplácie: „Aké milé je stáť pod krížom alebo kľačať pred Najsvätejšou sviatosťou a jednoducho zotrvať pred jeho zrakom! Ako veľmi nám prospeje, keď mu dovolíme, aby sa opäť dotkol nášho života a vyslal nás šíriť svoj nový život!“⁹ Ide o to, ako povedal pápež pri inej príležitosti, „hľadiť na Boha ale predovšetkým vnímať, že On hľadá na nás“.¹⁰ Zdá sa to byť ľahké:

dovoliť, aby na nás hľadel,
jednoducho byť v Božej prítomnosti...
ibaže pravdou je, že je to pre nás vo
svete, ktorý je hyperaktívny a
presýtený podnetmi, nesmierne
ťažké. Je preto dôležité prosiť Boha o
dar ponorenia sa do jeho ticha a
dovoliť mu, aby sa na nás pozeral:
uveriť, že byť v jeho prítomnosti je už
samo o sebe krásnou a úžasne
účinnou modlitbou, a to aj vtedy, keď
si z nej neodnesieme žiadne
predsavzatie. Kontemplovanie
Kristovej tváre má moc premieňať, a
tú nemôžeme merať našimi ľudskými
meradlami.

„Pána mám vždy pred očami;

a pretože je po mojej pravici,
nezakolíšem sa.

Preto sa raduje moje srdce a moja
duša plesá

aj moje telo odpočíva v nádeji“ (Žl 16,
8-9).

Ježišova tvár je aj tvárou Ukrižovaného. Pri pohľade na našu slabosť by sme sa mohli podľa čisto ľudských meradiel domnievať, že sme ho sklamali: že sa na Neho nemôžeme obracať, akoby sa nič nestalo. Takéto zábrany sú však iba karikatúrou Božej Lásky. „Falošná askéza predstavuje Krista Pána na kríži zachmúreného a vzdorovitého. Skrivené telo, ktoré akoby sa vyhrážalo ľuďom: Prišliapli ste ma, rozdrvili ste ma, tak ja vás teraz udriem svojimi klinecami, svojim krížom, svojimi trňmi. Takí ľudia nepoznajú Kristovho ducha. Vytrpel všetko, čo len mohol – a pretože je Boh, mohol vytrpieť tak veľa. Ale miloval viac ako trpel... A keď zomrel, ešte dovolil, aby kopijou otvorili ešte jednu ranu, aby sme ty i ja našli útočisko čo najbližšie k jeho najláskavejšiemu Srdcu.“¹¹

Svätý Josemaría dobre chápal Lásku, ktorú vyžaruje Ježišova tvár. Pozerá

na nás z kríža a hovorí nám:
„Dokonale ťa poznám. Kým som zomrel, videl som všetky tvoje slabosti a poklesky, všetky tvoje pády a zrady... a pretože ťa poznám tak dobre, takého aký si, myslím, že stojí za to položiť za teba život.“ Kristov pohľad je láskyplný, súhlasný, vidiaci dobro, ktoré je v nás – dobro, ktorým sme - , a ktoré nám daroval, keď nás povolal k životu. Dobro hodné Lásky; hodné dokonca tej najväčšej Lásky (por. Jn 3,16;15,13).

Kráčať s Kristom a zanechať vo svete stopu

Ježišov pohľad nám pomôže reagovať na pády a zakopnutia s nádejou. A to nielen preto, aby sme boli ako takí dobrí, ale preto, že Boh s nami počíta, aby mohol premeniť svet a naplniť ho svojou Láskou. Aj táto výzva je obsiahnutá v Kristovom láskyplnom pohľade. „Hovoríš mi: Otče, ale ja som veľmi obmedzený, som hriešnik,

čo môžem robiť? Keď nás Pán volá, nemyslí na to, čo sme a čo sme boli, na to, čo sme urobili alebo prestali robiť. Naopak: vo chvíli, keď nás volá, pozerá sa na všetko to, čo by sme mohli robiť, na všetku lásku, ktorej sme schopní. On investuje do budúcnosti, do zajtrajška.“¹²

Kristov pohľad je pohľadom Lásky, ktorý vždy podopiera toho, koho má pred sebou a volá: „Je dobre, že si! Je úžasné, že ťa tu mám!“ Napriek tomu, že nás dokonale pozná, počíta s nami. Objavenie tejto dvojitej opory v Bohu je tým najlepším spôsobom, ako znovu získať dôveru a cítiť sa opäť priťahovaný po ceste nahor, za Láskou, aby sme boli neskôr opäť poslaní do celého sveta. V tom koniec koncov spočíva naša najväčšia istota: Kristus pre mňa zomrel, pretože veril, že to malo cenu; Kristus, ktorý ma pozná, mi dôveruje. Preto apoštol zvolal: „Ak je Boh s nami, kto je proti nám? Keď ani vlastného Syna

neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, ako by nám s ním nedaroval všetko ostatné?“ (Rim 8,31-32).

Z tejto istoty sa rodí naša túžba vydať sa opäť na cestu, vybrať sa do celého sveta, aby sme v ňom zanechali Kristovu stopu. Vieme, že pri tom veľaokrát zakopneme, že nie vždy dokážeme uskutočniť, čo si predsavzáme..., ale že na tom koniec koncov nezáleží. Dôležité je pokračovať ďalej s pohľadom upretým na Krista: „*expectantes beatam spem*,“ s nádejou očakávame, bedlivo a pozorne, v radostnej nádeji.¹⁴ On je tým, kto nás spasí a počíta s nami, aby naplnil svet pokojom a radosťou. „Boh nás stvoril, aby sme stáli na nohách. Jedna pekná horalská pesnička, ktorá sa spieva pri výstupe na hory, hovorí: „V umení stúpať hore, nie je dôležité nespadať, ale nezostať ležať.“¹³ Na nohách. Radostní. Na ceste. S

poslaním zapáliť „všetky cesty zeme ohňom Kristovým,“ ktorý nosíme v srdci.¹⁶

Lucas Buch

¹ F.Ocariz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, č.33.

² František, *Generálna audiencia*, 15-II-2017.

³ Benedikt XVI., enc. *Spe salvi* (30-XI-2007), č. 31.

⁴ Svätý Josemaria , *Cesta*, č. 584.

⁵ Benedikt XVI., *Spe salvi*, č. 27.

⁶ Rímsky misál, *Nicejsko-carhradské vyznanie*.

⁷ F. Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, č. 30 (por. *Cesta*, č. 382).

⁸ František, *Posolstvo*, 15-VIII-2015.

⁹ František, ap.exh. *Evangelii Gaudium* (26-XI-2013), č. 264.

¹⁰ S. Rubin, F.Ambrogetti, *El papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio*, Ediciones B, Barcelona 2013, s. 54.

¹¹ Svätý Josemaria, *Krížová cesta*, XII. Zastavenie, č.3

¹² František, *Modlitbová vigília*, 30-VII-2016.

¹³ Por. J. Pieper, *Las Virtudes fundamentales*, Rialp, Madrid 2012, 435-444.

¹⁴ Rímsky misál, *Prijímanie*.

¹⁵ František, *Homílie*, 24-IV-2016.

¹⁶ *Cesta*, č.1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/v-radostnom-ocakavani-
krista/](https://opusdei.org/sk-sk/article/v-radostnom-ocakavani-krista/) (08.03.2026)